

ת"פ 50577/05/19 - מדינת ישראל נגד נטלי דאוד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50577-05-19 מדינת ישראל נ' דאוד
תיק חיצוני: 968/2018

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
מאשימה מדינת ישראל באמצעות ב"כ מר אמיתי למברגר, מתמחה
נגד נטלי דאוד באמצעות ב"כ עו"ד לימור זקן
נאשמת

פסק דין

אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק.

רקע:

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

בכתב האישום נטען כי ביום 28.10.17 בשעה 2:10 בלילה התקבל דיווח במשטרה על אדם שנדקר ברחוב שמואל הנביא. בעקבות הדיווח הגיעו מספר שוטרים לאיזור האירוע, ביניהם השוטרת לידור כהן (להלן - **השוטרת כהן**) והשוטרת קורל כהן (להלן - **השוטרת קורל**). עם הגעתם לאזור, סרקו כלל השוטרים את הרחובות הסמוכים על מנת לאתר חשודים. במהלך הסריקות תשאלה השוטרת כהן את הגברת אביבית חלבי (להלן - **אביבית**), שכנה של הנאשמת, על פרטי האירוע. הנאשמת אשר נכחה במקום בעת התשאול והייתה תחת השפעת אלכוהול, הבחינה כי בעלה של הגברת חלבי נרתע משיחתה עם השוטרות. או אז, ניגשה הנאשמת אל שתי השוטרות, וביקשה מהן לעזוב את אביבית, תוך שהיא מושכת את האחרונה מהיד. השוטרות הבהירו לנאשמת כי חובתן לתשאל את הגברת חלבי לגבי האירוע, ובתגובה לכך קיללה הנאשמת את השוטרות. השוטרת כהן ביקשה מהנאשמת שתתרחק מהמקום. לאחר חילופי דברים בין הנאשמת לשוטרת כהן, דחפה הנאשמת את השוטרות. בנוסף, העיפה הנאשמת מידיה של השוטרת קורל את הטאבלט המשטרתי שאחזה בידה, ובתגובה לכך הדפה השוטרת קורל את הנאשמת לאחור. בשלב זה, תפסה הנאשמת את שיערה של השוטרת כהן ותוך מאבק נפלו השתיים ארצה. בזמן שהנאשמת והשוטרת כהן נאבקות על הרצפה, תפסה השוטרת קורל בידיה של הנאשמת וניסתה לשחרר את שיערה של לידור מידיה. בעקבות כך, משכה הנאשמת גם בשיערה ובחולצתה של השוטרת קורל.

ביום 12.11.19 כפרה הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום. לטענתה, מחומר החקירה עולה כי אביבית הותקפה והייתה קורבן לעבירת אלימות. השוטרת כהן והשוטרת קורל ביקשו לגבות ממנה תלונה, תוך הפעלת לחץ, אולם ללא הצלחה נוכח סירובה של אביבית. בשלב מסוים, הנאשמת, שעמדה לידה, תפסה בידה של אביבית ומסרה לשוטרות כי אביבית איננה מעוניינת להגיש תלונה. עוד נטען שמחומר הראיות עולה כי השוטרות מסרו לאביבית ולנאשמת כי היא חייבת למסור תלונתה, וכן כי "השוטרת תפסה את ידה של הנאשמת מידה של אביבית ודחפה אותה מאביבית וביקשה ממנה שלא תתערב ותעוף משם" (עמ' 4 לפרוט' מיום 12.11.19, ש' 17-18). הודגש כי רק בשלב זה הגיבה הנאשמת בכך שדחפה את השוטרת בחזרה. נטען כי לאחר מכן פעלו השוטרות באלימות כלפי הנאשמת, ועל כן התגוננה מפניהן.

ביום 15.01.2020 התקיימה ישיבת הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו עדת תביעה מס' 1, **השוטרת קורל**; עדת תביעה מס' 2, **השוטרת כהן**; ועדת תביעה מס' 3, רס"ר הדס סיבוני (להלן- **רס"ר סיבוני**). מטעם ההגנה העידו הנאשמת והגברת חלבי.

תמצית עדויות התביעה:

השוטרת כהן העידה בדבר הרקע לאירוע נשוא כתב האישום. כך, תיארה כי במהלך משמרת הלילה התקבל בקשר אירוע תקיפה ברחוב ארץ חפץ. הניידת של השוטרת כהן החלה בחיפושים אחר החשוד. בשלב מסוים איתרה השוטרת כהן חשוד העונה לתיאור המבוקש, עצרה אותו ואזקה אותו. השוטרת כהן ביקשה מצוות אחר להובילו לתחנת המשטרה. השוטרת כהן תיארה כי בשלב זה הגיעה "בחורה, היתה נסערת והיה לה פנס מתחת לעין שמאל" (עמ' 7 לפרוט', ש' 3). המדובר היה, כאמור, באביבית. לדברי השוטרת כהן, אביבית הייתה נסערת ושתויה ("הלכה בזיגזגים"), וסיפרה לה כי בחור אמריקאי תקף אותה. השוטרת כהן לקחה אותה הצידה על מנת לגבות ממנה פרטים לגבי תוקפה. אז, "הגיעה עוד בחורה שמשכה אותה מהיד, וצעקה עלי 'תעזבי אותה לך לעצור ערבים'" (שם, ש' 8-10). עוד היא אמרה לה "עופי מפה יבת זונה" (שם, ש' 10). השוטרת כהן העידה כי מיד לאחר מכן הנאשמת דחפה אותה עם שתי הידיים. עוד היא מסרה כי השוטרת קורל שהייתה לצדה, ניסתה לתפוס את ידה של הנאשמת, אולם האחרונה דחפה גם אותה. לאחר מכן, תפסה הנאשמת את שיערה של השוטרת כהן, והורידה אותה למטה כך שהשתיים נפלו ארצה. בשלב זה תיארה כיצד הנאשמת השתוללה, קיללה, ירקה וצעקה, לרבות בניידת המשטרתית בדרכה לתחנת המשטרה.

השוטרת קורל העידה כי האירוע נשוא כתב האישום הינו תולדה של אירוע אחר, אשר בעטיו הגיעו לאיזור. למיטב זיכרונה, בשלב מסוים החלו לתחקר אישה העונה לשם אביבית "כשתחקרנו אותה לידור עמדה מולה ואני הלכתי להביא את הטאבלט מהניידת, כשהגענו לדבר איתה נטלי התקרבה והתחיל הלהתלהם ולצעוק" (עמ' 12 לפרוט', ש' 1; טעויות במקור- ש.ל.ב.). השוטרת קורל העידה כי הנאשמת כלל לא הייתה קשורה לאירוע, וכן כי "ואני זוכרת שבאיזשהו שלב היא פשוט נתנה לי מכה ליד והעיפה לי את הטאבלט מהיד והוא עף על הרצפה, היא נתנה לי מכה והדפתי אותה" (שם, ש' 1-3). לאחר מכן, כך העידה, החלה הנאשמת למשוך בשיערה של השוטרת כהן. השוטרת קורל ניסתה לשחרר את שיערה של השוטרת כהן מידיה של הנאשמת, ואף נשכבה עליה על מנת להרגיעה. במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, תיארה השוטרת קורל כי הנאשמת קיללה והשתוללה. הובהר כבר בחקירתה הראשית כי השוטרת קורל לא שמעה דבר מדבריה של אביבית, שכן בשלב זה ניגשה לניידת להביא את הטאבלט. ריענון זיכרונה בנוגע לפרט זה, כמו גם חקירתה הנגדית יובאו בהמשך.

תמצית עדויות ההגנה

הנאשמת העידה בחקירתה הראשית כי בליל האירוע ישבו בספסל בשכונה, כאשר הגיעה קבוצה של אמריקאים, שאחד מהם ביקש מאביבית כוס שתייה, ומיד הכה אותה במכת אגרוף לפניה. לאחר מכן, הגיעו כוחות משטרה, ביניהם גם השוטרת כהן וקורל. השוטרת כהן עמדה מול אביבית ושוחחה עמה. לדברי הנאשמת, בעלה של אביבית נלחץ לאור שיחתה של אביבית עם השוטרת, שאז הנאשמת מסרה כי "הלכתי לראות מה קרה ובאתי להגיד לה לשוטרת שאביבית לא כשירה לדבר ואמרתי לה בואי נלך הביתה, משכתי אותה קצת מהיד, השוטרת הגיבה בצורה אחרת אמרה לי לא להפריע כי היא חוקת (צ"ל-חוקרת) אותה ואז דחפה אותי. אותו רגע שהיא דחפה אותי החזרתי לה גם דחיפה" (עמ' 23 לפרוט', ש' 1-2). עוד היא העידה כי השוטרת הנוספת הצטרפה והשתיים קפצו על הנאשמת לאחר הדחיפה "ושתיהן קפצו עלי אחרי הדחיפה, הפילו אותי לרצפה" (שם, ש' 4). באשר למשיכת השיער המיוחסת לה, הנאשמת הסבירה התנהלות זו בכך שעם נפילתה ארצה על ידי השוטרת, עלתה החצאית אותה לבשה ומשך ניסתה לסדרה ולהורידה מטה. ניסיונות אלה של הנאשמת להוריד את החצאית, הובילו ככל הנראה למשיכת שיערה של השוטרת כהן, בטעות ובתום לב. בשלב מסוים הרימו את הנאשמת מהרצפה, הובילה אותה לניידת ומשם לתחנת המשטרה. הנאשמת מודה שקיללה את השוטרים, וזאת בתגובה לקללות מצדם.

אביבית הגיעה למסור עדותה בבית המשפט כעדה מטעם ההגנה. בעדותה תיארה כי האירוע התרחש בליל שישי ובאותו היום נחגג גם חג. בעתות אלה, נהוג לרוב לרדת לרחוב ולשבת יחד בשכונה. בשלב מסוים, תיארה כי אדם חרדי עבר לידם, וביקש ממנה כוס שתייה חריפה. אביבית נעתרה לבקשתו, הגישה לו את כוס השתייה שאז "הוא תפס לי את היד וגרר אותי לאורך הרחוב, כולי הייתי פצועה ומדממת, כל הפנים שלי דם וכל הגוף שלי חבול" (עמ' 30 לפרוט', ש' 32-33). בעקבות אירוע זה נוצרה התקהלות בשכונה, ולמקום הגיעו כוחות משטרה. לדברי אביבית, הנאשמת הגיעה להגיש לה עזרה ולברר את מצבה, אולם השוטרת התייחסה אליה בזלזול ודחפו אותה "נטלי באה להגיש לי עזרה והשוטרת פשוט אמרה לה זה לא ענייך ודחפה אותה ודיברה אליה לא יפה בזלזול" (שם, ש' 35-36); "והיא בסך הכל באה לשאול אם אני בסדר ולהגיש לי עזרה. דיברו איתה בזלזול (צ"ל-זלזול) זה לא ענייך מה את מתערבת" (עמ' 31 לפרוט', ש' 5-6); "היא פשוט באה לשאול אותי האם אני בסדר והשוטרת דחפה אותה והן התחילו לריב" (שם, ש' 11). אביבית הבהירה בעדותה כי אינה זוכרת את תוכן שיחתה עם השוטרת, אלא רק כי ביקשו ממנה לגשת למסור תלונה במשטרה, אולם היא סירבה לכך שכן הדבר היה דורש נסיעה בשבת, וכן כי ממילא לא היתה יכולה לזהות את מי שתקף אותה נוכח מראהו החרדי (שם, ש' 21-23).

דין

המאשימה מבססת את אשמתה של הנאשמת על עדויותיהן של השוטרת כהן והשוטרת קורל. לדידה, יש בעדויות אלה כדי ללמד על כך שהנאשמת פעלה באלימות כלפי השוטרת ללא צורך. ההגנה, מנגד, טוענת כי השוטרת כהן היא זו שהחלה עם ההתנהלות האלימה, עת דחפה את הנאשמת, שאז נקטה הנאשמת באלימות שנועדה לצורך התגוננות. לביסוס טענה זו אף הביאה ההגנה לעדות את אביבית, שעמדה במוקד האירוע הנקודתי נשוא כתב האישום. ההגנה עוד טוענת כי המחדל החקירתי באי חקירתה של אביבית במשטרה לאחר האירוע, צריך אף הוא לפעול לטובת הנאשמת ולהביא לזיכויה.

עסקין במחלוקת הנשענת כולה על מהימנותם של עדים, מבלי שקיימת ראייה פוזיטיבית ישירה שיש בה כדי לשפוך אור על שהתרחש ביום האירוע. משכך, נדרשת בחינה דקדקנית של עדויות המעורבים, באופן שילמד על אשמתה של הנאשמת מעבר לכל ספק סביר. כידוע, אחת מתכליותיו של ההליך הפלילי היא גילוי האמת. נפסק לא אחת כי חשיפת האמת העובדתית היא מתפקידיו החשובים של בית המשפט, והדבר מקבל משנה תוקף מקום בו עסקין בתיק הנשען כולו על עדויות המעורבים (ראו למשל ב- ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.10.10), בפס' 82). לצד זאת נפסק: "ודוק: ברי כי יש מקרים בהם נבצר מבית המשפט לחשוף את האמת העובדתית. במקרים כאלה, בית המשפט ידחה את התביעה (כשמדובר בתביעה אזרחית) או יזכה את הנאשם (כשמדובר באישום פלילי) בהתאם ל"כללי המשחק" הקובעים את נטלי השכנוע המוטלים על כל צד" (שם).

אקדים תוצאה לניתוח העדויות ואציין כי בנסיבות המקרה דנא אינני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש בפלילים. כפי שיבואר להלן, לא הונחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מבוססת המלמדת על כך שהנאשמת היא זו שדחפה ראשונה את השוטרת כהן, ונותר ספק שמא ההיפך הוא הנכון. יתר על כן, המחדל החקירתי בגדרו לא נחקרה אביבית על האירוע, באופן שיכול היה לשפוך אור על ההתרחשות בסמוך לאחריה, צריך להיזקף לזכותה של הנאשמת.

עוד אעיר כבר עתה כי ניכר שכתב האישום איננו מתאר את האירועים כהווייתם, וזאת אף מנקודת מבטן של עדות התביעה. כאמור, השוטרות מתארות כי המפגש שלהן עם אביבית נבע מכך שהבחינו בסימני האלימות שעל פניה, ולאחר שזו קראה לעברן, ולא במסגרת ניסיונותיהן לאתר את החשוד של האירוע המרכזי, שבשלב זה, כך על פי השוטרת כהן, אותר והועבר לתחנת המשטרה בניידת אחרת.

א. עדויות השוטרות

בחקירתה הנגדית העידה השוטרת כהן כי עם פגישתה את אביבית, לקחה אותה לצדו השני של הכביש, כאשר במקום כבר נכחו ניידות משטרה ותושבי המקום. הובהר עוד כי בשלב זה בו לקחה את אביבית, השוטרת קורל לא הייתה איתן "בזמן שלקחתי אותה הצידה בזמן ההליכה קורל לא היתה איתי" (עמ' 9 לפרוט', ש' 35). עולה כי עם הגעת השניים למקום, הצטרפה אליהן השוטרת קורל, ועל כן הייתה נוכחת בזמן שאביבית תושאלה.

עדות השוטרת כהן הותירה בי רושם מורכב. על פניהם של דברים נדמה היה כי תיארה את האירוע ביסודיות ובבהירות. עם זאת, יש לתהות בדבר שינוי פרט מהותי בין חקירתה הראשית לחקירתה הנגדית. כך, בחקירתה הראשית תיארה כי בעודה משוחחת עם אביבית, הגיעה הנאשמת וצעקה "תעזבי אותה לך לעצור ערבים" (עמ' 7 לפרוט', ש' 9) ובהמשך כשהשיבה לשאלת המאשימה בדבר התנהלות הנאשמת עם הגעתה "היא באה למשוך את אביבית מהיד, משכה אותה ואמרה 'תעזבו אותה בשקט. לכו תתפסו ערבים'" (שם, ש' 28). עם זאת, בחקירתה הנגדית מסרה כי הדבר הראשון שאמרה הנאשמת עם הגעתה הוא "עופי יבת זונה" (עמ' 11 לפרוט', ש' 1) ורק בסיום חקירתה ולאחר שעומתה עם הפער מסרה השוטרת כהן "היא אמרה 'תעזבו אותה ועופי מפה יבת זונה'" (שם, ש' 24).

אכן, על פניהם של דברים ייתכן ולא מדובר בסתירה היורדת לכדי שורש האמת, ואף אדגיש כי אינני סבורה כי עדותה של

השוטרת כהן היא שקרית. עם זאת, בשים לב כי המסד הראייתי נגד הנאשמת מבוסס אך על שתי עדויות השוטרת, ברי כי נדרשת בחינה דקדקנית, אשר יהיה בה כדי ללמד על התרחשות האירוע ואשמת הנאשמת מעבר לכל ספק סביר.

עדויות של השוטרת קורל לא סייעה לחיזוק גרסת השוטרת כהן- ההיפך הוא הנכון. גרסת השוטרת קורל העלתה מספר סימני שאלה נוספים בדבר השתלשלות האירוע, מבלי שהיה בדבריה כדי לשפוך אור על השאלה מי מהצדדים החל באלימות. במידה מסוימת עדויות סותרות את עדויות של השוטרת כהן.

כך למשל, השוטרת קורל תיארה בחקירתה הראשית כי במסגרת האירוע הבחינו בבחורה בשם אביבית שהיו עליה סימנים מחשידים, שאז החלו לתחקר אותה. כאשר נשאלה מה היה תוכן התחקור, השיבה כי לא הספיקו לשוחח עמה נוכח התפרצות הנאשמת. השוטרת קורל נשאלה בשנית בדבר תוכן השאלות ששאלו את אביבית, שאז השיבה "הלכתי להביא את הטאבלט כדי לזהות אותה ובגלל זה אמרנו שלא ספקנו (צ"ל- הספקנו) לתחקר אותה כי זה סוג של נוהל" (עמ' 12 לפרוט', ש' 23-24) ומיד לאחר מכן "בחלק של התחקור את אביבית לא הייתי כי הלכתי להביא את הטאבלט" (שם, ש' 29). בשלב זה רוענן זיכרונה של השוטרת קורל באמצעות המידע שמסרה בדוח הפעלה שערכה, בגדרו ציינה את תיאור האירוע כפי שתואר על ידי אביבית. הגם שהשוטרת קורל רעננה זיכרונה היא מסרה "לא זוכרת את זה, רק מה שכתוב. אני רק זוכרת את הקטע מאז שהלכתי להביא את הטאבלט לפני כן זה אירוע שאני לא יכולה להגיד לך מה היה" (עמ' 13 לפרוט', ש' 11-12).

נתונים אלה שהובאו בעדותה של השוטרת קורל סותרים במידת מה את דבריה של השוטרת כהן שמסרה כי עם לקיחתה את אביבית אל עברו השני של הכביש, הגיעה השוטרת קורל שלקחה חלק בתשאול. כך, כאשר נשאלה השוטרת כהן מה התרחש בזמן ששהתה לבדה עם אביבית, ללא השוטרת קורל, השיבה "לא דיברנו בדיוק קורל הגיעה. לא דיברנו וביקשתי שתיתן לי פרטים על הבחור" (עמ' 10 לפרוט', ש' 3).

כאמור, בחקירתה הנגדית נשאלה השוטרת קורל בדבר העובדה כי בדוח הפעולה שערכה ישנם פרטים הנוגעים לתשאול של אביבית בזירת האירוע, אולם השוטרת קורל שבה ואישרה את אשר מסרה בחקירתה הראשית והוא כי בזמן תשאול של אביבית ניגשה לניידת להביא את הטאבלט. השוטרת קורל עומתה עם העובדה כי בדוח הפעולה מופיעים נתונים שהיא עצמה לא שמעה מפיה של אביבית, ועל כך השיבה "כשהגענו לתחנה לידור סיפרה לי על זה" (עמ' 15 לפרוט', ש' 35). נתון זה שמסרה יש בו כדי לפגוע במידת מה במהימנות גרסתה, באופן המקשה על הישענות עליה לצורך קביעת ממצאים.

זאת ועוד; ישנו קושי להסתמך על עדויות של השוטרת קורל גם לשם מענה על השאלה מי פתח באלימות. כך, בראשית עדותה תיארה כי "באיזשהו שלב היא פשוט נתנה לי מכה ליד והעיפה לי את הטאבלט והוא עף על הרצפה, היא נתנה לי מכה והדפתי אותה" (עמ' 12 לפרוט', ש' 2). בחקירתה הנגדית עומתה עם השתלשלות האירוע, ומדבריה עולה כי מיד לאחר שנאמר לנאשמת שתעזוב את המקום, החלה לדחוף את השוטרת קורל, דהיינו: כי הנאשמת תקפה אותה ראשונה ורק לאחר מכן תקפה את השוטרת כהן. עם זאת, בהמשך חקירתה, כאשר נשאלה את מי הנאשמת תקפה ראשונה לכאורה, השיבה כי אינה יודעת (עמ' 17 לפרוט', ש' 1).

אדגיש את המובן מאליו והוא כי ישנו קושי ממשי להסתמך על דברים הנאמרים בדוחות פעולה, כאשר עולה חשד מבוסס כי פרטים המובאים בדוח הם דברים שנאמרו לשוטר משוטר אחר, מבלי שהוא ראה אותם בעצמו. דומה כי קושי כאמור בא לידי ביטוי בנסיבות המקרה דנן. עם זאת, אני מוצאת להדגיש כי אינני סבורה שעדויות השוטרים הינן שקריות ביסודן. למשמע עדויות השוטרים התרשמתי כי המדובר היה במשמרת לילה לחוצה למדי, במסגרתה נערכו חיפושים למציאת חשוד באירוע תקיפה. האירוע נשוא כתב האישום היה אירוע משני ובלתי מתוכנן, וייתכן כי סערת הרגשות והלחץ שאחז בשוטרים ברגעים אלה, בא לידי ביטוי בתיעוד לקוי של האירועים.

בשים לב לאמור לעיל, אינני רואה כיצד ניתן לקבוע ממצא פוזיטיבי לפיו הנאשמת היא-היא שניגשה לשוטרים ודחפה אותן, ובפרט לאור עדותה של אביבית שתובא בהמשך.

ב. גרסת הנאשמת

גרסת הנאשמת אף היא הותירה בי רושם מורכב, וחלקים מעדותה בבית המשפט לא עולים בקנה אחד עם דברים שמסרה בסמוך לאחר האירוע, בהודעתה במשטרה (ת/1).

במסגרת הודעתה זו מסרה הנאשמת כי לאחר שהשוטרים לקחו את אביבית, הבחינה כי בעלה של אביבית נלחץ מכך שהיא משוחחת איתן, שאז ניגשה לעברה. הנאשמת תיארה כי "באתי לקחת את אביבית הביתה ואמרתי לשוטרת שאביבית לא כשירה לדבר, השוטרת אמרה לי שהיא רוצה לעזור לאביבית משכתי לה את היד בשביל שנעלה הביתה. השוטרת אמרה לי 'אל תפריעי לי ותלכי הביתה' ואז דחפה אותי" (ת/1, ש' 27-29). בהמשך הודעתה, אישרה הנאשמת כי משכה בשיערה של השוטרת כהן, ואף אישרה כי התנהלה בצורה פוגענית שכללה קללות וצעקות, אולם לדבריה הדבר נעשה כתגובה לדברי השוטרים אליה.

אכן, נדמה כי עיקר גרסתה של הנאשמת באשר לראשית האירוע עלתה גם בעדותה בבית המשפט, ובגדרה מסרה כי השוטרת כהן היא זו שדחפה אותה קודם, ורק לאחר מכן היא החזירה לה בדחיפה דומה.

באשר לראשית האירוע, אני מקבלת את גרסת הנאשמת כי הגיעה לכיוונה של אביבית על מנת להשיבה הביתה. הנאשמת מסרה מידע זה עוד בהודעתה במשטרה, וחזרה על כך בעדותה בבית המשפט. לא התרשמתי כי חקירתה הנגדית לעניין זה הובילה לכדי מסקנות אחרות, ובוודאי שלא מצאתי כי הנאשמת ניגשה אל עבר אביבית והשוטרים כדי ליצור מהומה גדולה יותר. דומה כי כל ניסיונה היה להחזיר את אביבית הביתה, לאחר שהבחינה בבעלה של אביבית קורא לעברה בניסיון למנוע ממנה לשוחח עם המשטרה. לא יכול להיות חולק כי המשטרה בשלב זה ניסתה לסייע לאביבית במצוקתה, ולא ברור מדוע, משאלה פני הדברים, יש למנוע ממנה מלשוחח איתן. מכל מקום, דומה כי גם המאשימה לא חולקת על כך שהנאשמת ניסתה להשיבה חזרה לביתה, והדבר אף נטען בכתב האישום.

ב"כ המאשימה הקדיש זמן מה בחקירתו הנגדית לפער שבין דבריה של הנאשמת במשטרה- לפיהם מסרה לשוטרים כי הנאשמת אינה כשירה לדבר- לבין תשובתה לאישום, שם נטען כי הנאשמת מסרה לשוטרים שאביבית לא רוצה להגיש

תלונה. ברם, הסברה של הנאשמת לעניין זה מקובל עליי, וממילא לא מצאתי שיש בפער האמור משום שינוי מהותי בגרסתה.

עם זאת, עדותה של הנאשמת כללה גם מסירת פרטים שאין בידי לקבל. כך למשל, במסגרת עדותה בבית המשפט חזרה בה ממשיכת שיערה של השוטרת כהן, ותיארה כי לאחר נפילתה ארצה ניסתה להוריד את חצאיתה, וייתכן כי במסגרת ניסיון זה נמשך שיערה של השוטרת כהן. לא מצאתי שיש ממש בהסבר קלוש זה, ודומה כי לעניין זה מדובר בעדות כבושה שנועדה להכשיר את מעשיה של הנאשמת ולהוריד מחומרתם. יתר על כן, לאורך עדותה של הנאשמת מסרה מספר פעמים כי היא "צריכה להסתכל בדף" (עמ' 27 לפרוט', ש' 18) על מנת להשיב לשאלות, באופן המעלה אף הוא ספקות בדבר כנות הדברים שמסרה. מעל הכל, הרי שהתקשיתי לראות בעדותה של הנאשמת עדות של אדם שנפגע מאלימות משטרתית על לא עוול בכפו, כפי שהיא טוענת, באופן המרמז על כך שהנאשמת הבינה כי במידה מסוימת גם לה אחריות להתדרדרות האירוע לכדי אירוע אלימות.

ג. עדותה של אביבית

במהלך שמיעת העדויות עלה שמה של אביבית לא אחת. כזכור, האירוע נשוא כתב האישום החל עם פגישתה של השוטרת כהן את אביבית, שהוכתה מספר רגעים קודם לכן במכת אגרוף לפניה. דא עקא, שאביבית כלל לא נכללה ברשימה עדי התביעה.

ההגנה הביאה את אביבית לעדות. בעדותה, תיארה את העובדה כי חגגו בשכונה את ערב השבת והחג, והדבר כלל גם שתייה של אלכוהול. עוד היא תיארה כיצד לאחר שהגישה לאותו אדם חרדי כוס משקה, הוא תקף אותה. באשר לאירוע נשוא כתב האישום, אביבית תיארה כי הנאשמת הגיעה למקום כדי להגיש לה עזרה, אולם השוטרת התייחסו אליה בזלזול ודחפו אותה, שאז החלו הצדדים לריב. בחקירתה הנגדית שבה אביבית על גרסה זו. קל להיווכח כי עדותה של אביבית תומכת בגרסת הנאשמת, במובן זה שהשוטרת הן שדחפו את הנאשמת ולאחר מכן התדרדר האירוע לכדי אלימות של ממש בין הצדדים.

אינני מקבלת את טענת המאשימה בסיכומיה לפיה יש להעניק לעדותה של אביבית משקל נמוך נוכח העובדה כי הייתה שיכורה. טענה זו מוטב היה שלא תישמע, שכן ברי כי העובדה שאביבית לא נחקרה בתחנת המשטרה בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום, במועד הסמוך לאירוע, אינה צריכה להיזקק לחובתה של הנאשמת. משלא נחקרה, קשה לקבוע עתה מה היה מצב שכרותה והאם יכולה הייתה להעיד על האירועים באופן קוהרנטי.

כלל ידוע בנוגע למחדלי חקירה הינו כי "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם" (ראו בע"פ 5633/12 **ניימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.07.13). עם זאת, בהלכה פסוקה נקבע כי במסגרת בחינתם של מחדלי החקירה על בית המשפט להעריך האם מחדלי החקירה מקימים חשש שמא הגנתו של הנאשם קופחה נוכח הקושי להתגונן מול התשתית הראייתית המרשיעה, באופן העולה לכדי פגיעה בזכותו היסודית של הנאשם להליך הוגן (ראו ע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת**

ישראל (פורסם בנבו, 06.09.16).

בנסיבות המקרה דנן, יש לראות באי חקירתה של אביבית משום מחדל חקירה. ברור לכל כי אביבית היוותה גורם משמעותי באירוע, ומשכך מן ראוי כי תישמע גרסתה. העובדה כי שתתה בערב האמור, איננה מובילה בהכרח למסקנה לפיה לא הייתה זוכרת את אשר התרחש מספר ימים קודם לכן. מסקנה זו היא מסקנה מרחיקת לכת ואין לה על מה להישען. על המשטרה היה לזמן את אביבית למתן עדות במשטרה בכל הנוגע לאירוע דנן, וייתכן כי לו הייתה נשמעת גרסתה כבר אז, היה בכך כדי לשנות את החלטת המאשימה אם להגיש כתב אישום נגד הנאשמת, אם לאו.

בהקשר זה אציין כי הוגשו לעיוני מספר מזכרים מטעם ההגנה המעידים על ניסיונות לזמן עדים, ביניהם גם אביבית, במסגרת אירוע תקיפתה של האחרונה, אולם אלה אין בהם כדי ללמד על ניסיונות דומים לאתר את אביבית לשם מתן גרסתה באשר לאירוע נשוא כתב האישום דנן, דהיינו: התקיפה המיוחסת לנאשמת. רס"ר סיבוי שביצעה מספר פעולות בתיק, העידה בפניי כי אביבית סירבה להגיע למתן עדות במשטרה, אולם הובהר כי סירוב זה נשען על כך שממילא היא תתקשה לזהות את תוקפה "היא אמרה שהיא לא מעוניינת להגיע כי כולם נראים לה אותו הדבר. היא התכוונה לחרדים" (עמ' 19 לפרוט', ש' 29-30). רס"ר סיבוי עמדה על כך שלו הייתה אביבית מגיעה לחקירה, שאז היא הייתה נשאלת על כלל האירועים- הן על תקיפתה שלה והן על מעשיה של הנאשמת. מסקנה זו מעוררת אי אילו תהיות, שכן בשים לב לגרסתה המסייעת של אביבית, אינני רואה מדוע לא הייתה מעוניינת לגשת למשטרה ולספר להם את אשר ארע, לרבות גרסתה בדבר דחיפת השוטרת כהן את הנאשמת. המסקנה המסתברת, איפא, היא כי עיקר הניסיונות לזמנה נועדו על מנת לסייע בחקירת תקיפתה שלה והתקיפה הנוספת שהתרחשה באותו ערב, מבלי שהובהר לה כי עליה להיחקר על אירוע תקיפת השוטרת על ידי הנאשמת. טוב עשתה ההגנה שהביאה לעדות את אביבית ובכך סייעה לבית המשפט להגיע לחקר האמת- הגם שחובה זו מוטלת הייתה בראש ובראשונה על היחידה החוקרת.

תוצאה

למשמע העדויות המעטות בתיק זה עולים מספר ספקות משמעותיים באשר להתרחשות האירוע. הספק המרכזי והעיקרי נוגע לשאלה מי מהצדדים פעל ראשון באלימות. האם, כדעת המאשימה, הנאשמת היא זו שדחפה את השוטרת כהן, או שמא, כדעת ההגנה, הייתה זו השוטרת כהן שדחפה את הנאשמת לאחר שזו ניסתה להשיב את אביבית חזרה לביתה.

הנאשמת לא חולקת על כך שלאחר שנדחפה על ידי השוטרת כהן היא "השיבה לה באותה המטבע" ודחפה אותה חזרה. התנהגות זו איננה התנהגות מיטיבה, ואני סבורה כי הנאשמת מבינה את התנהלותה הבעייתית, בלשון המעטה, במסגרת אירוע זה והדבר אף בא לידי ביטוי בהודעתה במשטרה שם מסרה כי היא מתנצלת על האופן בו התדרדר האירוע. עם זאת, בשים לב לאמור לעיל, ובפרט לאור הספק הנוגע לטריגר שהצית את האלימות, אינני סבורה כי ניתן להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום. אם אכן היו אלה השוטרת שדחפו את הנאשמת ללא סיבה מוצדקת, הרי שלא ראוי כי מעשיה של הנאשמת- אשר אין חולק כי מוטב היה אלמלא בוצעו- יעלו כדי הרשעה בפלילים.

סוף דבר; אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק.

ניתן היום, א' אדר תש"פ, 26 פברואר 2020, במעמד הצדדים.